

РЕШЕНИЕ

№ 5724

гр. София, 12.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 16.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2701** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. Х. И. срещу Решение № 1040-21-200/19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 212-00-1706-2/18.12.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено обезщетение за безработица за периода 06.03.2017г.-05.09.2017 г. в размер на 5 598,16 лв.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. Б., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена, като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 14.03.2017 г. жалбоподателката е поискала отпускане на ПОБ

на основание чл. 54а от КСО. Към него е приложила Заповед № 353/06.03.2017 г., издадена от изпълнителния директор на НАП, от която е видно, че служебното ѝ правоотношение е прекратено, считано от 06.03.2017 г. на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл.

Въз основа на представените документи и наличните данни в информационната система на НОИ е преценено, че жалбоподателката отговаря на изискванията на чл. 54 от КСО. С Разпореждане №212-00-1706-1/24.03.2017 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателката е отпуснато ПОБ, считано от 06.03.2017 г. до 05.03.2018 г. в размер на 44,08 лв. дневно.

С Писмо с изх. № 20-00-1588/07.10.2020 г. ТД на НАП-С. е уведомило ТП на НОИ С.-град, че на жалбоподателката е изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 от КСО, като е приложено заверено копие на платежно нареждане.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 54е, ал. 2 от КСО, с Писмо с изх. № 20-00-1588#8/02.11.2020 г. от ТД на НАП-С. са представени копия на влезли в сила Решение № 2243/18.02.2019 г. и решение Решение № 4416/25.03.2019 г., с което се допълва Решение № 2243/18.02.2019 г. по адм. дело № 8627/2018 г. по описа на ВАС, V отделение. С решението си ВАС е отменил Заповед № 353/06.03.2017 г., издадена от Изпълнителния директор на НАП, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката. Представено е и заверено копие на платежно нареждане от 24.08.2020 г., с което на жалбоподателката е изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

При проверка в информационната система на НОИ е установено, че в Регистъра на осигурените лице от осигурител ТД на НАП-С. е подадена информация по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО с вид на осигуряване 18 – за лице, което е възстановено на работа след влязло в сила съдебно решение.

Направена е справка за изплатени парични обезщетения на жалбоподателката, според която на същата е изплатено ПОБ за периода 06.03.2017г.-05.09.2017 г., включително.

Издадено е Разпореждане № 212-00-1706-2/18.12.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено обезщетение за безработица за периода 06.03.2017г. - 05.09.2017 г. в размер на 5 598,16 лв. Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-200/19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице - адресат на оспорвания административен акт, в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО 14-дневен срок и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" от КСО, компетентен да се произнесе по жалбата срещу разпореждане за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване, е ръководителят на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, поради което съдът приема, че процесното решение е издадено от компетентен орган. Потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от

представената по делото заповед за компетентност.

Атакуваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма - по аргумент от чл. 117, ал. 3 КСО. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната на акта.

При издаването на процесното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че е следвало да бъде спряно изпълнението на издаденото разпореждане поради наличие на висящо съдебно производство по адм. дело № 1161/2020 г. по описа на АССГ, касаещо размера на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл на жалбоподателката. Съгласно чл. 117а, ал. 1 от КСО, обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

Съгласно ал. 2, изпълнението на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "в" се спира по искане на задълженото лице, ако предостави обезпечение в размер на главницата и лихвите. В случая, не са приложени доказателства за направено обезпечение по чл. 117а, ал. 3 от КСО.

Чл. 54е, ал. 1 от КСО предвижда, че изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата за периода на полученото обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение, определено съгласно нормативен акт. По отношение на първата предпоставка, предвидена в чл. 54е, ал. 1 от КСО, следва да бъде уточнено, че уволнението се признава за незаконно с отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа или с влизане в сила на съдебното решение по оспорването ѝ. В случая заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена с влязло в сила решение, при което последиците от уволнението са отпаднали с обратна сила. От този момент е отпаднало с обратна сила и основанието за получаване на обезщетение за безработица, предвидено в КСО, поради което и същото подлежи на възстановяване. Тълкуването на разпоредбата на чл. 54е, ал. 1 от КСО, във връзка с, ал. 2 от КСО, която гласи, че в 7-дневен срок от изплащане на обезщетението за оставане без работа поради незаконно уволнение, осигурителят е длъжен да представи копия от съдебното решение и платежните документи в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, води до извод, че задължението за възстановяване на получените обезщетения е поставено в зависимост от реалното изплащане от органа по назначението на обезщетение за оставане без служба по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Този извод се подкрепя от използваната от законодателя формулировка "на полученото обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение", която указва, че възстановяване може да се претендира само по отношение на получена сума без основание или при отпаднало основание. Следователно задължение за възстановяване на изплатените обезщетения за безработица имат лицата, чието уволнение е отменено като незаконно и са получили обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, т.е. то възниква при осъществяването на сложен фактически състав, който се състои от два елемента, всеки от които е отделен юридически факт: 1. уволнението на лицето да е отменено като незаконно и 2. на това лице да е изплатено обезщетение от органа по назначението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Липсата на който и да било от тези два елемента има за последица неосъществен фактически състав и поради това липса на задължение да бъде възстановено паричното обезщетение за безработица, т.е. посочените две обстоятелства следва да са

налице едновременно.

По делото е безспорно установено, че на жалбоподателката е изплатено обезщетение от органа по назначението на 24.08.2020 г. в размер на 5 598,16 лв. на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл./ за периода, през който не е заемала служба, следователно от този момент възниква задължение за същата да възстанови неоснователно полученото парично обезщетение за безработица, изплатено от държавното обществено осигуряване за периода 06.03.2017г.-05.09.2017 г., през който период същото лице е получило и обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

От нормативната уредба е видно, че основаниято за получаване на обезщетение и в двата случая е оставането без служба/работа/, като целта му е да замести липсващата заплата/възнаграждение/.

Предвид това, недопустимо е за един и същи период да се получава парично обезщетение два пъти, тъй като това би довело до неоснователно обогатяване на получаващото го лице. Именно затова е предвидено възстановяване на дублиращото се обезщетение за периода, през който е получавано такова на друго основание, в случая по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Предмет на спора в настоящото производство е законосъобразността на Решение № 1040-21-200/19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, поради което съдът приема, че направеното искане за възстановяване на всички удържани суми от банкови сметки на жалбоподателката в [фирма], [фирма] и [фирма] включително и мораторната лихва, е неотнормисимо и не следва да бъде обсъждано.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. И. срещу Решение № 1040-21-200/19.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 212-00-1706-2/18.12.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено обезщетение за безработица за периода 06.03.2017г.-05.09.2017 г. в размер на 5 598,16 лв.

ОСЪЖДА С. Х. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1, да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

